

výpovědi a vrácení najatého předmětu k započtení nárok na vrácení kauce asi 6.300 Kč odůvodnily nižší soudy sice správně. Nejde však o takovéto započtení, nýbrž o započtení na nárok na činži, jež by ovšem bylo podle § 1438 obč. zák. přípustné, avšak brání mu ustanovení § 1439 obč. zák., podle něhož jest započtení mezi splatnou a nesplatnou pohledávkou nepřípustné. Nárok na vrácení kauce není ještě splatným, neboť kauce jest podle čl. XII nájemní smlouvy zástavou k zajištění všech smluvních závazků nájemce, mezi něž patří i závazek k náhradě škody způsobené nájemcem nebo jeho lidmi na najatém předmětu (čl. V smlouvy a § 1111 obč. zák.). Není však zjištěno, zda žalovaný kromě dlužné činže nemá jiné závazky, a není proto skutkového podkladu pro zánik zástavního práva a pro vrácení kauce podle § 469 obč. zák.

Čís. 12459.

Bylo-li manželství tuzemky s cizozemcem uzavřeno v tuzemsku, manželka nabyta sňatkem podle manžela domovského práva v cizozemsku, manželé neměli v tuzemsku společného bydliště a manželka má trvalé bydliště v tuzemsku, — jest k žalobě o rozvod (o rozluku) manželství ustanoviti tuzemský soud podle § 28 j. n.

(Rozh. ze dne 17. března 1933, Nd I 122/33.)

Nejvyšší soud ustanovil podle § 28 j. n. krajský soud civilní v Praze za onen soud tuzemský, jenž bude místně příslušný k provedení řízení a k rozhodnutí o žalobě, kterou hodlá podati Louisa L-ová, soukromnice v Praze, proti MUDr. Ervínu L-ovi, lékaři ve Vídni o rozvod po případě o rozluku manželství.

D ů v o d y:

Podle obsahu návrhu a přiložených dokladů bylo manželství uzavřeno dne 21. října 1931 u magistrátu hlavního města Prahy, manželka nabyta sňatkem podle manžela domovského práva ve Vídni, manželé neměli v tuzemsku společné bydliště a manželka má trvalé bydliště v Praze. Za tohoto stavu věci není v tuzemsku soudu místně příslušného pro zamýšlenou žalobu, a to ani podle § 76 j. n. ani podle § 100 j. n. v doslovu čl. II. čís. 2 zákona ze dne 8. července 1930, čís. 130 sb. z. a n. Podle dvorního dekretu ze dne 15. července 1796 vyhlášeného jako příloha II. dvor. dekretu ze dne 23. října 1801, čís. 542 sb. z. s. jest uznáno tuzemské soudnictví pro manželské žaloby, když se aspoň jeden z cizozemských manželů v tuzemsku usadil nebo trvalé bydliště zvolil a jest pak posuzovati takové manželské žaloby podle zákonů oné země, kde bylo manželství uzavřeno. Náleží tedy tato občanská věc právní k pravomoci tuzemských soudů, ale není tu soudu místně příslušného a bylo proto použiti § 28 j. n. (tak také na př. rozh. čís. 1807, 5060, 8745 sb. n. s. a j.).